

BÀI DỰ THI

**Cuộc thi: “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI
(LẦN 4) NĂM 2025”**

Thông tin

Bài dự thi: Dấu chân thầy giáo Nguyễn Tất Thành

Họ và tên: Võ Thiện Nhân

Khoa: Quản trị Kinh doanh

Email: thiennhan2006mn@gmail.com

Dấu chân thầy giáo Nguyễn Tất Thành © 2025 bởi Võ Thiện Nhân được cấp phép theo CC BY-SA 4.0.

MÃ BÀI DỰ THI

(Do Ban tổ chức
ghi)

**THÔNG TIN DỰ THI
CUỘC THI “BÁC HỒ TRONG TRÁI TIM TÔI (LẦN 4) NĂM 2025”**

1. Thông tin bài dự thi của thí sinh

Hình thức:

Bài viết cảm nhận

Video clip

Tranh vẽ

Tên sản phẩm dự thi: Dấu chân thầy giáo Nguyễn Tất Thành

Thông tin tên cuốn sách, tác phẩm được phép lưu hành mà anh/chị/bạn/em được học/đọc của Chủ tịch Hồ Chí Minh hoặc của các tác giả khác viết về Người đã truyền cảm hứng, nâng cao nhận thức, định hướng anh/chị/bạn/em luôn học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách của Chủ tịch Hồ Chí Minh:

- Tên sách: THẦY GIÁO NGUYỄN TẤT THÀNH Ở TRƯỜNG DỤC THANH
- Tác giả: Sơn Tùng
- Nhà xuất bản: NXB Kim Đồng

2. Thông tin của thí sinh dự thi

Họ và tên: Võ Thiện Nhân

Chức vụ: Liên chi Hội phó khoa QTKD

Ngày tháng năm sinh: 23/11/2006

Thư viện/Khoa/Trường: Khoa QTKD/Trường Đại Học Nguyễn Tất Thành

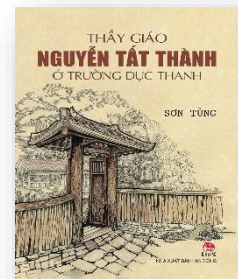
Số điện thoại cá nhân: 0941623753

Địa chỉ email cá nhân: thiennhan2006mn@gmail.com

Tác phẩm dự thi: Dấu Chân Thầy Giáo Nguyễn Tất Thành

Trong dòng chảy lịch sử hào hùng của dân tộc Việt Nam, Chủ tịch Hồ Chí Minh hiện lên như một vì sao sáng không chỉ là nhà cách mạng vĩ đại mà còn là người thầy mẫu mực, là tấm gương đạo đức và trí tuệ cho muôn thế hệ. Tôi từng đọc, từng học về Bác rất nhiều qua sách vở, qua các buổi sinh hoạt Đoàn, qua những câu chuyện kể... Nhưng có lẽ, chưa bao giờ hình ảnh Bác lại trở nên gần gũi và đầy cảm xúc như khi tôi cầm trên tay cuốn sách viết về quãng thời gian Người dạy học tại Trường Dục Thanh – một ngôi trường nhỏ nằm ven dòng sông Cà Ty, giữa lòng Phan Thiết thân thương cũng chính là quê hương của tôi. Từ nhỏ tôi đã được vào tham quan và nghe giảng rất nhiều về nơi đây nhưng đến tận bây giờ những kỷ niệm và kiến thức ấy như ùa về hòa vào bản thân tôi. Cuốn sách ấy không phải là một tác phẩm đồ sộ về mặt học thuật, cũng không phải những tư liệu khô khan về tiểu sử Người. Đó là một tác phẩm dung dị, chân thật, đầy xúc cảm ghi lại hình ảnh Nguyễn Tất Thành khi chưa trở thành “Bác Hồ” chỉ đơn thuần là một thầy giáo trẻ, đầy tâm huyết, nhiệt huyết với con đường khai trí cho thế hệ thanh thiếu niên. Từng trang sách như đưa tôi ngược dòng thời gian, trở về đầu thế kỷ XX, nơi một người thanh niên đang âm thầm gieo từng hạt giống tri thức, đạo lý và lòng yêu nước cho học trò của mình. Lý do tôi chọn cuốn sách này để chia sẻ trong cuộc thi hôm nay rất đơn giản: nó khiến tôi xúc động. Nó làm tôi nhận ra rằng, để trở thành một con người vĩ đại, trước tiên hãy bắt đầu từ việc sống có ích – như Bác đã từng làm. Và cũng từ đó, tôi càng hiểu hơn giá trị của việc học tập và làm theo tư tưởng, đạo đức, phong cách Hồ Chí Minh không phải là học điều gì lớn lao xa vời, mà là học cách sống tử tế, khiêm nhường, cống hiến từ những điều giản dị nhất.

Cuốn sách mà tôi chọn đọc và cảm nhận là một trong số những tác phẩm viết về quãng đời thầy giáo của Bác Hồ lúc đó mang tên Nguyễn Tất Thành, khi Người đang giảng dạy tại Trường Dục Thanh, Phan Thiết vào khoảng tháng 9 năm 1910. Cuốn sách này thuộc thể loại ghi chép – hồi ký – lịch sử, được biên soạn dựa trên tư liệu từ nhiều nhân chứng, tài liệu gốc và những câu chuyện được lưu truyền qua nhiều thế hệ tại mảnh đất Phan Thiết. Mặc dù độ dày không nhiều, văn phong mộc mạc, nhưng giá trị tư tưởng và cảm xúc mà cuốn sách đem lại là vô cùng lớn lao.

Đầu thế kỷ XX, đất nước ta đang chìm trong bóng tối nô lệ. Dân trí còn thấp, giáo dục phổ thông chưa được phổ biến rộng rãi. Trong hoàn cảnh đó, Trường Dục Thanh ra đời với mục tiêu “dục nhân tâm – dục quốc hồn”, nghĩa là giáo dục con người cả về trí tuệ và tinh thần yêu nước. Trường do các sĩ phu yêu nước ở Phan Thiết thành lập, mang tư tưởng canh tân và khát vọng độc lập cho đất nước. Vào năm 1910, trên đường vào Sài Gòn để tìm đường cứu nước, Nguyễn Tất Thành được giới thiệu giảng dạy tại đây. Tuy chỉ giảng dạy trong một thời gian ngắn, nhưng dấu ấn của Người để lại vô cùng sâu đậm, đủ để các học trò và người dân nơi đây nhớ mãi suốt đời. Trong cuốn sách, hình ảnh Nguyễn Tất Thành được tái hiện rõ nét: một thầy giáo trẻ, thông minh, giản dị, đầy lòng yêu nước và nhiệt huyết với sự nghiệp “trồng người”. Người không chỉ dạy học trò về chữ nghĩa mà còn dạy cách làm người. Không khí lớp học dưới sự hướng dẫn của thầy Thành luôn sôi nổi, sinh động. Người thường dùng phương pháp đối thoại, khơi gợi tư duy, chứ không áp đặt. Người giảng dạy các môn: chữ Quốc ngữ, Hán văn, thể dục và đặc biệt là môn lịch sử, trong đó Người lồng ghép tinh thần yêu nước, các tấm gương anh hùng dân tộc như Hai Bà Trưng, Trần Hưng Đạo, Nguyễn Trãi... Điều đặc biệt là thầy Nguyễn Tất Thành rất quan tâm đến đạo đức của học trò. Người thường kể chuyện về những nhân vật lịch sử kiên cường, những người yêu nước, để truyền cảm hứng về lý tưởng sống. Ngoài giờ học, Người hay dắt học sinh đi dạo, nói chuyện về đất nước, dân tộc, tương lai thanh niên. Hình ảnh thầy giáo trẻ cùng học trò đi bên bờ sông Cà Ty, trò chuyện về nước non, về đạo làm người... trở thành một ký ức đẹp đẽ, sâu sắc được ghi lại trong lòng bao thế hệ.

 Trích đoạn cảm xúc trong sách:

“Người không gò ép học trò học thuộc lòng, mà dạy cách đặt câu hỏi, cách suy nghĩ độc lập. Mỗi giờ học là một chuyến đi – đi vào lịch sử, vào tâm hồn con người Việt Nam.”

Không chỉ dạy giỏi, thầy Nguyễn Tất Thành còn sống rất giản dị, gần gũi với mọi người. Người ăn uống kham khổ, tự tay giặt quần áo, thường dậy sớm tập thể dục. Những hành động nhỏ đó đã gieo vào lòng học sinh và người dân sự kính trọng và yêu mến sâu sắc. Có một chi tiết trong sách khiến tôi rất xúc động: mỗi khi học sinh mắc lỗi, Người không mắng nặng lời mà tìm cách phân tích, dẫn dắt để các em tự nhận ra và sửa đổi. Người từng nói với học trò: “Các em không chỉ học để thi đậu, mà học để làm người. Làm người tử tế, có trách nhiệm với gia đình và đất nước.” Qua cách sống, cách dạy và cách ứng xử ấy, thầy giáo Nguyễn Tất Thành đã để lại hình mẫu lý tưởng của một người thầy: tri thức – đạo đức – tận tụy – khiêm nhường. Một học trò cũ của Bác từng kể: “Chúng tôi không nghĩ thầy Thành là một người vĩ đại. Chúng tôi chỉ thấy thầy là một người tử tế nhất mà chúng tôi từng biết.” Cuốn sách không viết theo lối “ca ngợi khuôn sáo”, mà đi sâu vào những chi tiết rất đời thường: từ bữa cơm thanh đạm, đôi dép cũ, cho đến những bài học đạo lý sâu xa trong những buổi trò chuyện giản dị. Đó chính là giá trị lớn nhất của tác phẩm: giúp người đọc hiểu và cảm nhận Bác Hồ qua góc nhìn gần gũi, chân thực như một người thầy, một người anh, một người bạn lớn. Tôi gấp lại cuốn sách mà lòng vẫn chưa dứt khỏi những hình ảnh mộc mạc ấy. Hóa ra, hình ảnh vị lãnh tụ vĩ đại cũng bắt đầu từ một hành trình rất đời thường: một người thầy trẻ mang khát vọng đổi thay đất nước, bắt đầu bằng việc khai sáng từng tâm hồn nhỏ bé. Cuốn sách viết về Chủ tịch Hồ Chí Minh

tại Trường Dục Thanh không đơn thuần là một hồi ký lịch sử, mà hơn thế, đó là tấm gương sáng ngời về đạo đức, về phong cách sống và lý tưởng cách mạng. Qua từng dòng chữ, tôi cảm nhận sâu sắc những giá trị tư tưởng – đạo đức mà Người để lại, và thấy rõ hơn con đường học tập, rèn luyện của bản thân mình giữa thời đại hôm nay.

Hồ Chí Minh – trong hình ảnh của người thầy Nguyễn Tất Thành – không chỉ truyền đạt kiến thức, mà còn truyền cả khí chất, lý tưởng và lòng yêu nước. Giá trị đầu tiên tôi nhận ra chính là đạo đức nhà giáo: sự tận tâm, mẫu mực và chân thành. Ở thời đại đó, việc một thanh niên trí thức có thể chọn những con đường “dễ sống” hơn là dạy học ở một thị trấn nhỏ, heo lánh như Phan Thiết – quả là điều không dễ. Nhưng Người đã chọn đến Dục Thanh, không vì danh lợi, mà vì tin vào sức mạnh của giáo dục như một công cụ để nâng tầm dân trí, khơi dậy tinh thần yêu nước cho thế hệ trẻ. Từ hình ảnh Người tự tay giặt áo, ăn uống thanh đạm, sống giản dị bên học trò... tôi hiểu rằng: người thầy lớn không phải ở bài giảng to tiếng, mà ở tấm lòng đủ lớn để dẫn dắt từng tâm hồn nhỏ. Không cần những lời nói lớn lao, Người đã dạy học trò bằng chính cách Người sống:

- Tự tay nấu ăn, giặt giũ, sống độc lập
- Không phô trương, không lấy tri thức để tỏ vẻ
- Sẵn sàng lắng nghe, trò chuyện nhẹ nhàng với học sinh

Đó chính là phong cách sống giản dị – khiêm nhường – thực chất. Bác đã từng nói: “Cần, kiệm, liêm, chính, chí công vô tư là những phẩm chất cần thiết nhất của người cán bộ, đảng viên.” Nhưng thực tế, Bác đã sống điều đó từ trước khi trở thành một cán bộ hay đảng viên. Ngay khi còn là một người thầy trẻ, phong cách ấy đã in dấu rõ nét trong từng hành vi nhỏ. Trong cuốn sách, có đoạn học trò kể lại rằng: “Thầy Thành không hề để ai phục vụ mình. Hễ ai có ý giúp là thầy cười hiền, nói: “Tự làm được thì cứ làm, mình còn trẻ mà.””. Tôi thầm nghĩ, nếu mình là học trò của Người khi ấy, chắc chắn tôi sẽ học được nhiều điều chỉ qua cách Người rửa chén, xếp sách, hoặc chậm rãi dắt học trò qua sông. Tác phẩm không nói nhiều đến tư tưởng cộng sản hay các bài học cách mạng. Nhưng chính việc Bác chọn dạy học, chọn nói về lịch sử dân tộc, chọn truyền cảm hứng yêu nước..., đã thể hiện rõ tầm nhìn chiến lược: cách mạng không bắt đầu từ vũ khí, mà bắt đầu từ giáo dục, từ lòng dân, từ ý

chí độc lập. Một trong những khoảnh khắc đáng nhớ trong sách là khi Người dùng bài giảng, đưa học trò nhìn ra bờ sông Cà Ty và kể chuyện Hai Bà Trưng khởi nghĩa: “Người phụ nữ nước Nam ngày xưa đã biết cầm gươm cuội voi đánh giặc. Vậy thì các em hôm nay có lý do gì mà không học hành, không yêu nước, không giữ gìn non sông mình?”. Chỉ vài lời ngắn gọn, đầy hình ảnh, mà đủ lay động lòng người. Tôi thấy trong đó một Hồ Chí Minh trẻ đầy khao khát thay đổi vận mệnh đất nước bằng tri thức, bằng giáo dục. Người đã hiểu rằng: muốn thay đổi thế giới, hãy bắt đầu từ lớp học, nơi gieo hạt giống đầu tiên.

Tôi nghĩ, nếu mỗi bạn trẻ được đọc cuốn sách này, họ sẽ hiểu vì sao cả dân tộc Việt Nam lại yêu quý Bác Hồ đến thế. Vì Người không bắt đầu bằng diễn đàn lớn, không từ đỉnh cao quyền lực, mà từ chính cuộc sống đơn sơ, chan hòa và tử tế. Người từng nói: “Thanh niên là chủ nhân tương lai của đất nước.” Nhưng Người không dừng lại ở câu nói, mà đã bắt tay vào dạy dỗ từng bạn trẻ – bằng kiến thức, bằng đạo đức và bằng trái tim. Là một sinh viên, một đoàn viên thanh niên, một người đang phấn đấu để trở thành cán bộ, tôi học được rằng:

- Đừng đợi đến khi “lớn” mới sống có trách nhiệm.
- Đừng nghĩ phải có quyền lực mới có thể ảnh hưởng người khác.
- Đừng bao giờ xem nhẹ sức mạnh của một hành động tử tế – như dạy một đứa trẻ, lau bàn, hay truyền cảm hứng qua một buổi trò chuyện.

Khi khép lại trang sách viết về thời kỳ Nguyễn Tất Thành làm thầy giáo ở Trường Dục Thanh, tôi đã không chỉ khâm phục một con người vĩ đại, mà còn thấy trong lòng mình rực lên một ngọn lửa – ngọn lửa của lý tưởng sống, của khát vọng phụng sự và lòng biết ơn vô hạn với thế hệ cha anh. Tôi là Võ Thiện Nhân, sinh viên ngành Marketing tại Trường Đại học Nguyễn Tất Thành, hiện đang giữ chức vụ Liên chi Hội Phó Khoa Quản Trị Kinh Doanh, cảm thấy mình thật may mắn vì được sinh ra trong thời đại hòa bình, được học tập, rèn luyện trong môi trường năng động, và có cơ hội tham gia vào các hoạt động Đoàn - Hội ý nghĩa. Qua từng hoạt động sinh viên, từng lần tổ chức phong trào, tôi đều cố gắng giữ được ngọn lửa của lòng trách nhiệm và sự gương mẫu. Bởi tôi tin, làm cán bộ Hội không phải là để được công nhận, mà là để được cống hiến. Tôi từng đứng trên nhiều sân khấu lớn với niềm đam mê ca hát, đặc biệt là những ca khúc cách mạng, nhạc về Tổ quốc – dòng nhạc giúp tôi nuôi dưỡng tinh thần yêu nước và lòng biết ơn Bác Hồ, người đã hy sinh cả cuộc đời vì dân tộc Việt Nam. Những bài ca tôi hát chỉ với mong muốn khơi gợi cho các thế hệ ngày nay về sự hy sinh của ông cha ta, tuy đơn giản nhưng điều đó tôi đã học theo phong cách giản dị mà sâu sắc của Bác: nói ít nhưng đầy sức nặng, không màu mè nhưng chạm đến trái tim. Tôi học ở Bác Hồ cách sống tử tế, cách dành trọn tình yêu thương cho nhân dân, và đặc biệt là tinh thần tự học, kiên trì, vượt khó. Là một cán bộ Hội còn nhiều thiếu sót, tôi luôn xem Bác là tấm gương để soi mình, để nhắc nhở bản thân sống chậm lại, nghĩ nhiều hơn cho cộng đồng, và hành động có trách nhiệm hơn trong từng vai trò nhỏ nhất.

Trường Dục Thanh không chỉ là nơi Bác từng dạy học. Đó là nơi gieo mầm lý tưởng cho một con người sẽ làm thay đổi vận mệnh cả dân tộc. Tác phẩm viết về giai đoạn ấy không chỉ giúp tôi hiểu thêm về Bác mà còn dạy tôi cách sống đẹp giữa đời thường, cách thắp lên ngọn lửa trong lòng người khác, và cách làm chủ chính mình để hướng đến điều lớn lao hơn. Tôi tin rằng, mỗi người trẻ hôm nay, khi đọc về Bác, đều sẽ tìm thấy trong lòng mình một sợi dây kết nối với lý tưởng cao đẹp ấy. Dù là sinh viên, giáo viên, người lao động hay cán bộ, ai trong chúng ta cũng có thể “làm theo Bác” từ chính vị trí của mình bằng những việc tử tế, bằng sự trung thực, bằng lòng yêu thương và trách nhiệm. Bác đã từng nói: “Tôi chỉ có một ham muốn, ham muốn tột bậc là làm sao cho nước ta được hoàn toàn độc lập, dân ta được hoàn toàn tự do, ai cũng có cơm ăn áo mặc, ai cũng được học

hành.” Tôi và người trẻ của thế hệ hôm nay nguyện sống, học tập và làm việc để góp phần biến khát vọng ấy thành hiện thực. Và tôi tin, ánh sáng từ lớp học Trường Dục Thanh năm xưa sẽ mãi dẫn đường cho chúng tôi – những người đang lớn lên với lòng biết ơn và lý tưởng sống đẹp như Người. Bác đã thắp sáng một ngọn đèn. Phần việc của tôi, của thế hệ hôm nay là giữ cho ngọn đèn ấy không bao giờ tắt.